

ANTONI ALBALAT

Transvasament golf(o)

L'actualitat del Pla Hidroil·lògic Nacional (PHIN) ha tornat a posar de moda una de les anomenades "reivindicacions històriques dels castellanencs": el transvasament de l'aigua de l'Ebre. A les comarques que s'estenen entre el Camp de Morvedre i el Montsià vivim en el millor dels mons: ara ens faran un aeroport de la senyoreta Pepis, l'altra setmana va venir a sopar el príncep Carles d'Anglaterra (ara diuen les llengües viperines que Castelló de la Plana ha passat a dir-se Balmoral de Zaplana) i el president de la Diputació Provincial, el mai ben prou ponderat amic Carlos Fabra, vol construir la nova terra promesa: Mundo Ilusión. Necessitem l'aigua de l'Ebre com l'aigua de maig o els melons de tot l'any. Des que comptem amb un golfista de primera fila: Sergi García "El Niño" —que dit siga de passada, ha estat parella (de fet) de don Carlos Fabra en diversos campionats—, la pràctica del golf i l'afició s'ha disparat per aquestes terres de tords i de parany, d'ametller i vinyes que es va engolir el temps de l'especulació urbanística. Si no vaig errat (perquè sóc de lletres i això dels números/nombres mai no ho he tingut gens clar), hi ha la previsió de construir uns divuit camps de golf arreu del secà castellanenc. I és clar, cal l'aigüeta fresca perquè la gespa s'escampe ufana entre clot i clot. És l'ús habitual de l'aigua a les poblacions turístiques del litoral valencià: nodrir el minifundi de l'esplai, o siga, la gespa de les vil·les de la burgesia local i ara els camps de golf. Els valencians ens hem passat tot el segle XX assecant marjals per plantar tarongers ubics i ubèrrims regats a cor que vols. Aquesta alegria hortolana ha deixat els aquífers subterranis més secs que un bacallà d'Islàndia i la intrusió marina i els nitrats són l'aigua nostra de cada dia. Per acabar-ho d'adobar, quan la pluja és generosament torrencial (com s'esdevingué l'octubre passat), l'aigua abrivada desembussa fo-

rats oblidats i els embassaments (com el de Maria Cristina, a l'Alcora, l'Alcalatén, sense anar més lluny) es buiden en un tres i no res. I aquí no ha passat res.

"El país de la pedra seca, de les garroferes de tronc torturat, dels tords de parany, de les rogatives on sempre s'acaba demanant del Déu del cel 'pluviam et gratiam', i de les oliveres mil·lenàries, es convertirà aviat en una catifa verda i luxuriosa: en la Cantàbria valenciana"

Però ara necessitem l'aigua de l'Ebre: el golf ho reclama i qualsevol població amb una mínima infraestructura turística espera el seu campet, atès que, tot i que naixen pocs xiquets, els "Niños"

són una inversió de futur. El país de la pedra seca, de les garroferes de tronc torturat, dels tords de parany, de les rogatives on sempre s'acaba demanant del Déu del cel *pluviam et gratiam*, i de les oliveres mil·lenàries, es convertirà aviat en una catifa verda i luxuriosa; en la Cantàbria valenciana. No és estrany quan els governants valencians tenen més supèrbia i ganes de tocar sostre (polític) que l'Hormaechea d'inafausta memòria. Llàstima que els catalans ens tinguen tanta dèria, tanta obsessió en la conservació de quatre bancals d'arròs, mosquits, granotes i anguiles i s'hagen apuntat al carro de la insolidaritat... i a sobre els aragonesos, també. Ara va i resulta que "*Teruel también existe*" i Saragossa i Osca; que "*Madrid tiene seis letras y nuestras vidas son los ríos que van a parar al mar*" i es perden...

D'aquí uns anys, quan el fenomen del "Niño" s'haja eclipsat, ens conifitarem els camps de golf amb forats, gespa i aspensors inclosos: igual com ha passat amb les infraestructures que es van construir a Benicàssim perquè els amics del senyor Aznar, l'il·lustre estituejant, pogueren jugar al pàdel amb el líder carismàtic del neoliberalisme espanyol. Confitura hídrica esportiva el pàdel i els torneus instituïts a major glòria del seu bigot: enguany sembla que no vindrà a les Platgetes de Bellver. A la "Moncloa d'estiu" ja ha fet la migdiada Carles d'Anglaterra. Els camins de la hidrologia, els barrancs, rieres, rierols, torrents, marjals, turisme palustre, lacustre i pedestre són inescrutables, així com la unitat de "*los hombres y las tierras de España*". Bufa un ventet càlid i de les Illes arriben cançonetes mediterrànies: "Aigo, Senyor, vos demanem i vós, Senyor, mos dau vent i mos gireu ses espatlles i feu com qui no mos sent..." i pa a qui no té dents, faltaria plus!

Poeta